

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1378

гр. София, 10.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на десети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С. И. У.

като разгледа докладваното от С. И. У. Административно наказателно дело № 20231110208331 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 63, ал. 3 ЗАНН, вр. чл. 144 АПК, вр. чл. 248, ал. 1 ГПК.

Същото е инициирано по молба на въззивника Е. Е. П., с която се иска изменение на Решение № 309 от 17.01.2024 г., постановено по НАХД № 8331/2023 г. по описа на СРС, НО, 15-и състав, в частта за разноските, като се осъди въззиваемата страна Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя, претендирано на основание чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата от една страна, а от друга и съобразно изхода на делото присъдената на въззиваемата страна сума за юрисконсултско възнаграждение да бъде намалена до размер от 20,00 лева, пропорционално на отхвърлената част на жалбата.

В предоставеното право на отговор не е постъпило възражение или становище от насрещната страна – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

След преценка на данните по делото и доводите на молителя, съдът намира от фактическа и правна страна следното:

С Решение № 309 от 17.01.2024 г., постановено по НАХД № 8331/2023 г. по описа на СРС, НО, 15-и състав, съдът е изменил Електронен фиш, Серия К, № 5962799, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено на Е. Е. П. административно наказание "глоба" в размер на 100,00 (сто) лева

за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като е преквалифицирал санкционната норма в такава по чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, и е намалил размера на наложеното административно наказание "глоба" от 100,00 (сто) лева на 50,00 (петдесет) лева.

С решението съдът се е произнесъл по въпроса за разноските по делото, касаещи такива за юрисконсултско възнаграждение във връзка с осъществено процесуално представителство на въззиваемата страна, чието присъждане е поискано изрично в депозираните по делото писмени бележки.

С решението съдът не се е произнесъл по въпроса за разноските по делото, касаещи такива за адвокатско възнаграждение във връзка с осъществено процесуално представителство на въззивника, чието присъждане е поискано изрично в проведеното открито съдебно заседание от процесуалния му представител, за което е представен списък. Представени са по делото и относими документи, а именно – пълномощно за процесуално представителство и договор за правна защита и съдействие от 29.05.2023 г. за оказана безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв.

В чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗАдв. са посочени изчерпателно предпоставките за присъждане на адвокатско възнаграждение на адвокат, оказал безплатна правна помощ, а именно: да е оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 1 - 3 от ЗАдв. и в съответното производство насрещната страна да е осъдена за разноски. Следва да е налице и своевременно релевирано искане за присъждане на разноските по делото. Изпълнението на посочените две условия задължава съда да определи адвокатското възнаграждение на оказалия безплатната правна помощ адвокат в съответен размер по Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като осъди другата страна да го заплати.

С други думи, адвокатът не би получил възнаграждение във всички случаи на приключване на делото, а само в благоприятен за неговия клиент изход на спора и своевременно направено искане за присъждането им. Затова и преценката, дали да окаже безплатната правна помощ, при съществуващ риск да не получи възнаграждение, следва да е само на адвоката. Представянето на договор с посоченото в него основание по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв. е достатъчно, за да се присъди адвокатско възнаграждение, като в

тези случаи наличието на конкретно посоченото основание не се нуждае от доказване.

По отговорността за разноските съдът не се произнася служебно, а само по молба на заинтересованата страна. В разглеждания случай, въззивникът в производството е релевирал своевременно искане за присъждане на направените разноски за адвокатско възнаграждение, като е представено и доказателство за разходването им, ведно със списък по реда на чл. 80 ГПК. Въззиваемата страна също е релевирала своевременно искане за присъждане на направените разноски за юрисконсултско възнаграждение, без да е представила списък по реда на чл. 80 ГПК.

Отговорността за разноски е гражданско облигационно отношение, което е регламентирано в процесуалния закон и е уредено от него. Тя произтича от факта на неоснователно повдигнатия правен спор и съгласно чл. 143, ал. 1 АПК и чл. 78, ал. 1 ГПК се носи от страната, чието правно твърдение е отречено със съдебния акт. Отговорността за разноски има санкционен характер срещу субекта, предизвикал спора. Състои се в правото на едната страна да иска и задължението на другата страна да плати направените разноски на страната, в чиято полза е решено делото. Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК "когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ". Законът – чл. 143 АПК, не третира въпроса за разноските при частична отмяна или изменение на административния акт, поради което е налице неуреден случай и на основание чл. 144 АПК следва субсидиарно да бъдат приложени нормите на ГПК. В тази връзка нормата на чл. 78, ал. 1 от ГПК предвижда, че заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. От друга страна, разпоредбата на чл. 78, ал. 3 ГПК дава същото право и на ответника – да иска заплащане на направените от него разноски съразмерно с отхвърлената част от иска.

С оглед изложеното, на страните по настоящото дело се следват направените във връзка с него разноски съразмерно с уважената част на

жалбата, респективно с отхвърлена ѝ такава. В този смисъл е постоянната съдебна практика по идентични дела – относно преодоляване на празнотата на АПК при уредбата на случаи на изменение на НП с намаляване на наложеното наказание, чрез приложението на ГПК в хипотезите на частично отменен административен акт. В тази насока са и мотивите на Върховния административен съд, изложени в Тълкувателно решение № 3/13.05.2010 г. по тълк. дело № 5/2009 г.

С оглед на така установеното – оказана безплатна правна помощ и направено искане за присъждане на разноски, искането за изменение на решението в тази му част е основателно.

Въззивникът е претендирал разноски в размер на 400,00 лева за адвокатско възнаграждение, съгласно представен договор за правна защита и съдействие от 29.05.2023 г. за оказана безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв. и списък на разноските. Сумата от 400,00 лева съответства на минималния размер на адвокатското възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и на фактическата и правна сложност по делото, поради което и така определеният размер на възнаграждението съответства на положения труд, предмета на спора и времето, което е било необходимо за организиране защитата на правата на въззивника, като съразмерно с уважената част от жалбата на въззивника следва да се присъдят разноски в размер на 200,00 лева.

Въззиваемата страна е претендирала разноски за юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определи в размер от 80,00 лева, които съразмерно с потвърдената част от ЕФ следва да му се присъдят в размер на 40,00 лева, респективно и решението следва да бъде изменено чрез отмяната му в частта за разликата над 40,00 лева до пълния присъден размер на юрисконсултското възнаграждение от 80,00 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 248, ал. 1 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ Решение № 309 от 17.01.2024 г., постановено по НАХД №

8331/2023 г. по описа на СРС, НО, 15-и състав, **В ЧАСТТА** за разноските, като **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ Решение № 309 от 17.01.2024 г., постановено по НАХД № 8331/2023 г. по описа на СРС, НО, 15-и състав, в частта за сумата над 40,00 лева до пълния присъден размер от 80,00 лева, представляващи разноси за юрисконсултско възнаграждение в производството.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) **да заплати** на адвокат С. Д. Г. – САК, с адрес в гр.София, бул.“Ген.М.Д.Скобелев“ № 26, ет. 1, ап. 1, сумата в размер на 200,00 /двеста/ лева – адвокатско възнаграждение.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните на основанията, предвидени в НПК по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____